

siõse, ja pea nãggi ta ennese õmber palju rah-
wast, nende hulkaõ ka palju hantwãrgi sellisid.
Need jõid, ja ennese laulusid lauldes, teotasid
Jummalã sõnna ja rigi seadusi, kunningaid ja
õllemaid ja kõik mis ial pühha on, naerdes ja
pilgates, ja püüdisid teine teise ette jõnda roppu
kõmbe ning hãbbemata sõnnadega. Peter olli
wait, temma südda kõhkus. Se kubbini ja kãrrini
olli pealt nãhha nagu põrguliste piddu. Peter
ehmatas, kui mõtles: kas need peawad mo sõbrad
õllema! Siis mõtles ta omma isja, omma emma
ja õe ja wenna peale, kes temmast kaugel ärra
ka tãnna Pühhapãwa pühhitsefid, omma puhtas
toas istusid, Piibli wõi laulu ramatu seest lugge-
sid, ehk ka mõnne hea sõbraga taewa rigi ehk
mailma asjust juttu ajasid, ehk ka seltsis omma
armisa liina õmber ja mäggede wahhel kõndimas
õllid.

Ta peasid ilma, et kegi tãhhele panni, siit
liina minnema; lãks koju ja heitis, et õhtu olli,
pitkalt; agga ei tulnud und temma silmi, enne
kui wast hommiku pole; õhtust õõd tullid kõik-
suggused mõtted ta süddamesse, ja mittu sõnna,
mis Jürri ja temma sõbrad rãkinud, ei tahtnud
temma melest minna. Ta olli kiufatusega raskest
wõitlemas. Sepãrrast wõttis ta tuld õllesse, lõi
Piibli ramatu lahti, ja lugges Daweti Saulu:

„Wãgga õnnis on se inimenne, kes ei kãi õelate
õõuu jãrrel, egga seisja pattuste te peal, egga istu
pilkajate kildas, waid kel hea meel on Jehowa
kãõsu=õppetusest, ja urib ta kãõsu=õppetust jãrrele
õõd ja pãwad. Siis on temma õtsego pu, mis
we soonte äre on istutatud, mis omma wilja an-
nab õmmal ajal, ja kelle lehhed ei puddene, ja
kõik, mis ta wõttab tehha, lãhhãb korda. Wãgga
nõnda ep õlle õelad; waid nemmad on kui ha-
ganad, mis tuul laiãle ajab. Sepãrrast ei wõi
õelad mitte kõhtus seista, egga pattused õigete
kõgguduses. Sest Jehowa tunneb õigete teed;
agga õelate te lãhhãb hukka.“ — Sai ta sedda
luggenud ja eilse pãwa luggu mele tulletanud,
mis ta te peal ja trãhteris olli kuulnud ning nãis-
nud, kuidas seal Jummalã pühha sõnna, temma
seadus ja wallitsemine taewas ning mailmas sai
teotatud, siis tuli ta mele õks salm Jummalã
sõnnast, mis ta jo ommas lapse põlwes olli õp-
pinud: Jehowa pãrralt on Ma ja selle tãius,
mailm ja kes seal peal ellawad; ja et Jesuse
pühha su isse on rãkinud: Andke keisrile, mis
keisri kõhhus ja Jummalale mis Jummalã kõh-
hus, — ka maksu, kellele maksu tulles anda; ja
ta mõtles Jummalã kãõsu peale: Walle higgis
pead ja tõõd teggema! Siis tuli temmale hirm
ja hãbbi selle peale mõeldes, et ta ka nisugguse